

թիւները կը նոյնանային յատուկ ուտելիքներու, խմորեղէններու եւ մրգեղէններու պատրաստութեան եւ աւանդաբար զիրար շնորհաւորելու մէջ: Այս գիւղերուն մէջ տղաքը տոպրակներ ի ձեռին, տանիքներու վրայէն իրենց դրացիներու տունները կ'այցելէին շնորհաւորելու համար զանոնք եւ նուէրներ ընդունելու:

Զէյթունի մէջ Ամանորը կը համարուէր զուտ ազգային յաղթանակի օր: Զէյթունցիին Նոր Տարին կ'ընդուէր որպէս անկախութեան տարեգլուխ եւ

այդ տօնի մասին գիտելիքներ կը փոխանցէր իր զաւակներուն:

Հայկական կաղանդը հայ ընտանիքներու համար գեղեցկագոյն առիթ էր վերակենդանացնելու եւ վերապրելու իրենց հաւատքը, աւանդութիւններն ու սովորութիւնները, վերանորոգելու իրենց հաւատքը: Այլ խօսքով՝ ամանորեան շրջանը նոր յոյսերով, երազներով ու տեսիլքով առաջ նայելու շրջան էր:

ՄԱՔՐՈՒՀԻ Պ. ՅԱԿՈԲԵԱՆ

ԿԵԱՆՔԻՆ ԱՐԺԷՔԸ

Շատեր ըսէր են ու ես ալ կ'ըսեմ,
Թէ աշխարհն է մի մեծ թատերաբեմ.
Ամէն արարած բեմ կը բարձրանայ,
Եւ իւրայատուկ դերը կը խաղայ:
Մին իմաստունի, միւսը սովեստի,
Կ'ըլլան առարկայ շոյալ գովեստի:
Երբ վարագոյրին դանդաղ անկումով,
Կ'աւարտի խաղը, ծափով, աղմուկով,
Անձնիւր դերասան կը քաշուի խուցը,
Կը հագնի կրկին իր հին հագուստը:

Այս անցողական աշխարհի վրայ,
Դերասաններ ենք մեր վարքը վկայ.
Մէկը իր կեանքով, մաքուր հաւատքով,
Միւսը ձեւապաշտ հիւանդ իր հոգով.
Մին ազնուական, բարեգութ, գթած՝
Ուրիշ մը ազահ, անգութ արարած:
Շատեր դիմակով, շատեր անդիմակ,
Ձեռ գիտեր ո՞վ է հրէշ եւ ո՞վ հրեշտակ:
Բայց մեր մահով, երբ կեանքը կ'աւարտի,
Կ'երեւայ գործը ամէն անհատի,
Թէ ի՞նչպէս խաղաց իր դերը դժուար,
Երկրի վրայ քառս ու խաւար:
Կը ցոլայ կեանքը մահէն ետք յստակ,
Ինչպէս աւագը գուլալ ջուրի տակ:

«Մանրավէպ»

ՎԱՐԴԱՆ Ա. ՔԶՆՅ. ՏԻԻԼԿԷՐԵԱՆ